

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	8Cdo/80/2016
Identifikačné číslo spisu:	3812214477
Dátum vydania rozhodnutia:	24.11.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Ladislav Górász
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:3812214477.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, IČO 35 724 803, zastúpeného Advokátskou kanceláriou TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom v Bratislave, Pajštúnska 5, za ktorú koná Mgr. Tomáš Kušnír, advokát-konateľ, proti žalovanému V., bývajúcemu v V., za účasti Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, so sídlom v Prešove, Nám. Legionárov 5, IČO: 42 176 778, zastúpených advokátom JUDr. Andrejom Cifrom, so sídlom v Lučenci, J. Kráľa 5/A, o zaplatenie 8 293,78 € s príslušenstvom, vedenej na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 9 C 10/2013, o dovolaní žalovaného a Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne zo 17. septembra 2015 sp. zn. 19 Co 632/2013, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žalobca má nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prievidza (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 11. júna 2013 č. k. 9 C 10/2013-59 zamietol žalobu o zaplatenie 8 293,78 € s príslušenstvom a žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania vo výške 367,20 € a vtedajšiemu vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného vo výške 612,16 € do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. Krajský súd v Trenčíne (ďalej len „odvolací súd“) rozsudkom zo 17. septembra 2015 sp. zn. 19 Co 632/2013 potvrdil odvolaním žalobcu napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej. Výrok rozsudku súdu prvej inštancie o povinnosti žalobcu zaplatiť žalovanému a vtedajšiemu vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov konania zmenil tak, že žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému a vtedajšiemu vedľajšiemu účastníkovi na strane žalovaného náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie vo výške 735,09 €, k rukám ich právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti. Žalobcovi uložil aj povinnosť zaplatiť žalovanému a vtedajšiemu vedľajšiemu účastníkovi náhradu trov odvolacieho konania vo výške 245,15 €, tiež k rukám ich právneho zástupcu do troch dní od právoplatnosti. Výšku priznanej náhrady trov konania pred súdom prvej inštancie zmenil majúc za to, že náklady zástupcu žalovaného a vtedajšieho vedľajšieho účastníka spojené s cestovným a stratou času neboli účelne

vynaložené.

3. Proti výroku rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený výrok rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania pred súdom prvej inštancie podali včas dovolanie žalovaný a vtedajší vedľajší účastník na jeho strane. Navrhli, aby dovolací súd napadnutý výrok rozsudku zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na nové konanie. Uviedli, že postupom odvolacieho súdu im bola odňatá možnosť konať pred súdom, pretože ide o prekvapivé rozhodnutie, keď sa nemohli vyjadriť k podľa nich nesprávnemu a od súdu prvej inštancie odlišnému právnomu názoru odvolacieho súdu o účelnosti vynaložených trov konania.

4. Žalobca svoje právo vyjadriť sa k dovolaniu žalovaného a vtedajšieho vedľajšieho účastníka nevyužil.

5. Podľa prechodného ustanovenia § 470 ods. 1 Civilného sporového poriadku, zákona č. 160/2015 Z.z. (ďalej len „C.s.p.“), ktorý nadobudol účinnosť 1. júla 2016, platí, že ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Podľa § 470 ods. 2 veta prvá C.s.p. (ale) právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona, zostávajú zachované. Zohľadňujúc vzájomnú koreláciu citovaných prechodných ustanovení dovolací súd konštatuje, že nová právna úprava vychádza síce z princípu okamžitej aplikability procesnoprávných noriem (viď § 470 ods. 1 C.s.p.), rešpektuje ale procesný účinok tých dovolaní uvedených v bode 6.1., ktorý zostal zachovaný aj po 30. júni 2016 (viď § 470 ods. 2 C.s.p.). V dôsledku toho platí, že ustanovenia novej, od 1. júla 2016 účinnej, právnej úpravy o dovolaní a dovolacom konaní sa v prípade týchto dovolaní nemôže uplatniť v plnom rozsahu hneď od uvedeného dňa, v celej šírke a so všetkými dôsledkami. Úplná aplikabilita týchto ustanovení novej právnej úpravy sa uplatní až pri dovolaniach podaných od uvedeného dňa. Opačný záver by bol porušením právnej istoty a legitímnych očakávaní strán, lebo ten, kto konal na základe dôvery v platný a účinný zákon, nemôže byť vo svojej dôvere k nemu sklamaný [viď tiež závery vyjadrené v rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. PL. ÚS 36/1995].

6. Majúc na zreteli uvedené (bod 5.) Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) preskúmal vec a dospel k záveru, že dovolanie žalovaného a Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS treba odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ C.s.p.).

7. Na odôvodnenie svojho záveru dovolací súd v zmysle § 451 ods. 3 C.s.p. stručne uvádza, že dovolaním napadnutý výrok rozsudku odvolacieho súdu, ktorým zmenil výrok rozsudku súdu prvej inštancie o trovách konania má nepochybne povahu uznesenia, i keď je obsiahnutý vo výrokovej časti rozsudku. Podľa § 239 ods. 3 O.s.p. ustanovenia odsekov 1 a 2 (upravujúcich prípustnosť dovolania proti uzneseniu) neplatili, ak išlo o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, poriadkovej pokute, o znalečnom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákonom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením. Prípustnosť dovolania preto podľa tohto zákonného ustanovenia neprichádza do úvahy.

8. Ak súdne konanie trpelo niektorou z väd vymenovaných v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p., bolo možné dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, pri ktorých bolo inak dovolanie z hľadiska § 239 O.s.p. vylúčené. Vzhľadom na zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 veta druhá O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O.s.p., dovolací súd sa ďalej zaoberal otázkou, či nebola daná prípustnosť dovolania v zmysle tohto zákonného ustanovenia, teda, či v danej veci nešlo o prípad nedostatku právomoci súdu, spôsobilosti byť účastníkom konania, riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad absencie návrhu na začatie konania, hoci bol podľa zákona potrebný, prípad odňatia možnosti účastníkovi pred súdom konať a rozhodovania vylúčeným sudcom, či konania súdom nesprávne obsadeným.

9. So zreteľom na dovolateľmi tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa dovolací súd osobitne zaoberal otázkou opodstatnenosti tvrdenia, že v predmetnej veci im bola odňatá možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p.). Dospel k záveru, že tomu tak nebolo.

10. Pod odňatím možnosti konať pred súdom bolo treba rozumieť taký postup súdu, ktorým sa účastníkovi konania odňali tie jeho procesné práva, ktoré mu zákon priznával. O vadu konania, ktorá bola z hľadiska § 237 ods. 1 písm. f/ O.s.p. významná išlo najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne s ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi, a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva, ktoré mu právny poriadok priznáva. O taký prípad v preskúmvanej veci nejde.

11. Pokiaľ dovolatelia odňatie možnosti konať pred súdom videli v tom, že neboli vyzvaní, aby sa vyjadrili k účelnosti vynaložených trov právneho zastúpenia, nakoľko odvolací súd použil pri rozhodovaní o nich inú právnu argumentáciu, dovolací súd uvádza, že Najvyšší súd Slovenskej republiky v uznesení z 25. júla 2013 sp. zn. 3 Cdo 120/2013 (uverejnenom aj v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a súdov Slovenskej republiky) vyslovil názor, podľa ktorého postup odvolacieho súdu podľa § 213 ods. 2 O.s.p. neprichádza do úvahy pri rozhodovaní o trovách konania.

12. Dovolací súd nezistil ani existenciu žiadneho ďalšieho dôvodu obsiahnutého v taxatívnom výpočte uvedenom pod písmenami a/ až d/, e/ a g/ § 237 ods. 1 O.s.p. Dovolanie v tejto veci preto ani podľa týchto zákonných ustanovení prípustné nie je. Napokon dovolatelia vady uvedené v týchto zákonných ustanoveniach ani netvrdili.

13. Nakoľko prípustnosť dovolania v danom prípade nebolo možné vyvodiť z ustanovenia § 239 O.s.p. a v dovolacom konaní neboli zistené ani dôvody prípustnosti uvedené v ustanovení § 237 ods. 1 O.s.p., dovolací súd mimoriadny opravný prostriedok žalovaného a vtedajšieho vedľajšieho účastníka na jeho strane odmietol podľa § 447 písm. c/ C.s.p. ako smerujúci proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

14. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania dovolací súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá C.s.p.).

15. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.